

μέσα στο σκοτάδι, που άκούει αδιάφορο τις φωνές της γυναίκας να σπάζουν πάνω στους χοντρούς, σκονισμένους τοίχους του. Ο Άλέξης ζυγώνει σε μιὰ παρέα.

— Έκρηξη, λέει ένας.

— Έκρηξη, ναι, μὰ βλατή. Τὸ κάνανε γιὰ νὰ κόψουνε τὸ φῶς καὶ νὰ κάνουνε καλῆτερα τὴ δουλειὰ τους.

Ο Άλέξης κάτι θέλει νὰ ρωτήσῃ μὰ τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ βρῇ μιὰ ἐξήγηση πού νὰ μοιάζῃ μὲ τὴν ἄλλη. Καθένας ἔχει καὶ δική του ἐξήγηση.

— Στὴ φάμπρικα αὐτὴ δουλεύει ὁ Ζήσης· ἀπὸ αὐτὸνε κάτι μποροῦσα νὰ μάθω, συλλογιέται κ: ἀρχίζει νὰ τονὲ ζητάῃ μέσα στὸ πλῆθος.

Τρόμαξε νὰ τονὲ γνωρίσῃ. Καπνισμένος, μὲ τὴν ὄψη ἀλλαγμένη, εἶχε γίνει ἀγνωρίστος. Τὰ μάτια του γυαλιζάνε μέσα στὸ σκοτάδι, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Αὐτὸν ἐπανάστασῃ; ρώτησε σὲ τόνο μυστηριώδικο.

— Τὶ ἐπανάστασῃ καὶ καλοκύθια. Τὰ καζάνια εἴτανε σάπια· τὸ φωνάζαμε ἀπὸ κειρὸ μὰ ποιὸς νὰ σὲ ἀκούσῃ. Εἶχανε ἁμαρτίες τόσο ἄνθρωποι νὰ πάνε ἄδικα.

— Εἶναι πολλοὶ σκοτωμένοι;

— Ποιὸς τοὺς ξέρει. Ὅλο καὶ ξεθάπτουνε. Ἄ! εἴτανε τόσο φοβερό...

Ἐνα κάρρο προχωρεῖ μέσα στὸ πλῆθος πού ἀνοίγεται γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ δρόμο νὰ περάσῃ, καὶ στέκεται μπροστὰ στὴ βρειὰ, σιδερένια ὀξώπερτα. Τὸ πλῆθος στριμώνεται μπροστὰ στὴν πόρτα.

— Νά, νὰ τοὺς βγάζουνε, ἀκούγεται σὲ λίγο μιὰ φωνή.

Ἐναν ἕναν τοὺς βγάζουνε ἀπὸ μέσα καὶ τοὺς ἀπιθώνουνε στὸ κάρρο. Τώρα εἶναι δύσκολο νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς τοὺς ζωντανούς ἀπὸ τοὺς πεθασμένους Ὅλοι κοίτουνται ἀνάκιστα μέσα στὸ κάρρο πού ἀπὸ πίσω του ἀρχίζει νὰ κυλάῃ ἀργὰ ἕνα μικρὸ, κόκκινο ρυάκι κάτω στὸ χῶμα.

— Ἄντρούλη μου, φωνάζει μιὰ γυναίκα καὶ ρήχνεται ξεφρενιασμένη πίσω ἀπὸ τὸ κάρρο πού ξεκινάει ἀγκομαχώντας.

Ἐνας χωροφύλακας δοκιμάζει νὰ τὴν κρατήσῃ.

— Μὴν κἀνῃς ἔτσι κυρά. Πού τὸ ξέρεις· μπορεῖ ὁ ἄντρας σου νὰ μὴν ἔχῃ τίποτα.

— Ἀφήστε με νὰ τὸν ἰδῶ.

— Τώρα εἶναι ἀδύνατο—περίμενε νὰ ξεμερώσῃ.

Κεῖνη ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τρέχει νὰ πρεφτάσῃ τὸ κάρρο πού παίρνει τὸ δρόμο γιὰ τὸ νεσοκομεῖο ἐνῶ οἱ φωνές της σκίζουνε τὸν ἀέρα.

Ο Ζήσης στέκεται σὲ μιὰ γωνιὰ ἀκούνητος, σὺν ἀπολιθωμένος. Ἄξαφνα νοιώθει ἕνα χέρι νὰ κκουμπᾷ στὸν ὦμο του. Γυρίζει καὶ βλέπει τὸν κύριο Λίντα.

— Μπᾶ, ἐσεὶς ἐδῶ, ψιθυρίζει ἀπορώντας.

Κεῖνος δὲν ἀπαντᾷ, τὸν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν τραβάει σὲ μιὰν ἄκρη καὶ κάτι τοῦ λέει σιγαλά, ψιθυριστά. Ο Ζήσης κουνάει τὸ κεφάλι του σὰ νὰ βρι-

σκεται σύμφωνος. Ἐπειτα ἐνῶ ὁ κύριος Λίντας γλυστράει σὰ φεῖδι μέσα στὸ πλῆθος κεῖνος τρέχει νὰ βρῇ τὸν Άλέξη.

— Ἀπόψε στίς δώδεκα νὰ εἶσαι στὴς Ρίγκς. Θάναί κ' οἱ ἄλλοι, τοῦ ψιθυρίζει στὸ αὐτὸ μυστηριώδικο.

— Τὶ τρέχει; ρωτᾷ ὁ Άλέξης πού ἀρχίζει τώρα νὰ δνειρεύεται στᾶλγθινὰ ἐπανάστασες κ: αἵματα μέσα στὴ σύχυση τοῦ μυαλοῦ του.

— Ἐλα καὶ θὰ μάθῃς, εἶπε κ' ἐφυγε βιαστικός.

Ο Άλέξης τὸν εἶδε νὰ ζυγώνῃ ἕναν ἐργάτη, κάτι νὰ τοῦ λέῃ μυστικά στὸ αὐτί, ἔπειτα νὰ τὸν ἀφήνῃ γιὰ νὰ ζυγώτῃ ἄλλοτε παραπέρα. Εἴτανε τὸ πνεῦμα πού διψοῦσε ἐκδίκηση κ' ἐννοοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τινέ παρῃ γιὰ νὰ τινέ χαρίσῃ σὺν ἐξιλέωση στὴν ὀργισμένη ψυχὴ του. Μὲ τὰ μαλλιά ἀνακατωμένα, μὲ τὸ πρόσωπο μαῦρο ἀπὸ τὴν καπνιά, κυκλοφοροῦσε μέσα στὸ πλῆθος σὰ δαίμονας πού θέλει ἔλα νὰ τἀναποδογυρίσῃ. Ο Άλέξης κάρφωσε πάνω του τὴ ματιὰ του γιομάτη σεβασμό.

— Αὐτὸς δὲν εἶναι κοινὸς ἄνθρωπος, μωρμούρισε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ μελέτη ἐπιστημονικὴ τοῦ Ψυχάρη μᾶς ἤρθε τώρα τελευταία ἀπὸ τὸ Παρίσι, μὲ τὸν τίτλο: «Salomé et la décollation de Saint Jean-Baptiste». Γιὰ τὴ μελέτη αὐτὴ θὰ δημοσιέψουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο σημεῖωμα γραμμένο ἀπὸ τὸν Κωστὴ Παλαμά.

«ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» εἶναι ὁ τίτλος τῆς καινούριας πολιτικῆς, φιλολογικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐπιθεώρησης πού θὰ βρεῖ ἀπὸ τὸν Ἄριστο Καμπάνη. Τὰ «Ἑλληνικά Χρονικά» θὰ βγαίνουν τρεῖς φορές τὸ μῆνα καὶ τὸ πρῶτο τεῦχος τους ἀπὸ ὅτ μεγάλες σελίδες θὰ κυκλοφορήσῃ τὸν ἐρχόμενο μῆνα. Ἡ συντρομὴ τους εἶναι δεκαπέντε δραχμὲς τὴ χρονιά.

ΑΠΟ τὰ πολλὰ δάφνια στεφάνια πού προσφερθήκανε στὴν πρώτη τοῦ «Πρωτομάστορα» στὸν Καλομοῖρη καὶ πού στολίζουν τώρα τὸ γραφεῖο του, ἕνα μᾶς ἔκαμε περσότερη ἐντύπωση, ποῦξαι τυπωμένο στὴ μιὰ γαλάζια κορδέλλα του «Στὸν καθηγητὴ μας κ. Μ. Καλομοῖρη» καὶ στὴν ἄλλη τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἀπὸ τὲς μαθήτριές του, πού τοῦ τὸ προσέφερανε. Οἱ μαθήτριες νὰ στεφανώνουν τοὺς καθηγητὰ τους, εἶναι κάτι πού δὲ θὰν τὸ χαροῦν ποτὲ οἱ διάφοροι **Εἰδικοί** τῶν «Ἀθηνῶν»... καὶ περιχώρων.

Τι κριμα τ'αρθρα του Βενιζέλου, και μάλιστα το προχεσινό, στον «Κήρυκα» να μη γράφονται και στη δημοτική και να μη μοιράζονται, και στο λαό! Κανένας πλούσιος φιλελεύθερος, δε θάν υποφασίσει να ξεδειλάει κάθε Κυριακή καμιά εκατοστή δραχμές γι' αυτή τη δουλειά; Τό γράφουμε, χωρίς να χουμε και την παραμικρότερη έλπίδα πως μπορεί να γίνει.

ΤΟΥ μουσουργού ή αξια συντρόφισα, που σπούδασε κι αυτή στο ίδιο κονσερβατορά της Βιέννης μαζί του, που κατέχει τόσο τη θεία τέχνη ώστε να μπορεί κανείς να πει πως είναι άδ' κημα για την κοινωιά μας που δεν τη διδάσκει είτε στο Ώδεο είτε σε ιδιαίτερες παραδόσεις, αυτή ή γεμάτη αίσθημα πιανίστρα, ή άληθινή του Καλομοίρη Μοῦσο, που του παρασάθηκε σ' όλη την τεράστια εργασία του «Πρωτομάστορα», από τη στιγμή που άρχισε την πρώτη πατούτα στο χαρτί ίσαμε τη στιγμή που τον άνεβασε θριαμβευτικά στη σκηνή—διεύθυνε την παράσταση με τό μαγικό ραβδί στο άκρο της χέρι κατά την τιμητική τη; αξίας καλλιτέχνισα; Άρτεμ. Κυπαρίση. Είτανε ή πιο δικσια άμοιρή των κόπων της αυτό.

ΕΚΟΤΡΙΞ

Φίε Νουμά,

Ψάχνοντας για ήβρω και τις προάλλες στο συχωρημένο τον «Άκριτα» σκότ'αφα σε κάπιες σκουριασμένες πειά ιδέες, και σου άντιγράφω δ'ω τά σχετικά κομμάτια, για να κρίνης και του λόγου σου.

Στη σελ. 331 του Α' τόμ. δηγείται ο Σκίπης για τό Ζαίμη «... ειλε π'ός, πρέπει να συνειθίσουμε τη θάλασσα, γιατί καμιά μέρα, αν μ'ας καταβάλουν προς βοροάν οι νέοι έχθροί μας, να μη λέμε τότε πως μ'ας χωρίζει ή θάλασσα με τά παράλια της Μικρασίας, αλλά πως μ'ας ένώνει ή θάλασσα. Αυτή θαρω π'ός ειλαν γνώμη και του Γλάδστωνος...»

Και στη σελ. 233 ο Δημ. Π. Δημητριάδης εν' άρθρο του που άπιγράφεται «Η Έλλάς και ο πόλεμος της Άκρας Άνατολής» τό τελειώνει έτσι δά: «Βλέπομεν λοιπόν ότι τάς έλληνικάς άκτάς της Μεσογειου άπειλούν άφ' ενός οι Σλαῦοι, άφ' έτέρου οι Άυστρογερμανοί. Οι Σλαῦοι όλιγώτερον έπίφοβοι των άλλων, διότι είναι διηρημένοι εις πολλάς έθιότητες, και δεν έχουν την δύναμιν και την έπιβολήν την ότιοίαν δύναται να έξασκήση ο πολιτισμός των Άυστρογερμανών.»

«Κ' έμεις περιπλεγμένοι μεταξ' της Σκύλλας και της Χαρύβδευς, τον Όδυσσειά πρέπει να ζητήσωμεν, για να σωθοῦμε. Οι Σλαῦοι δεν θα κατέβουν στα νερά μας χωρίς πανευρωπαϊκήν καταστροφήν. Κ' οι Γερμανοί τό ίδιο. Άλλά μεταξ' μ'ας συγκρούσεως που θα άποφάσιζε τη Θεσσαλονίκη, οι Έλληνες όφείλουν τάχα να συμπράξουν με τη δύναμη που τους την έποφθαλμίζ; Να χάση δεν έχει, ο μη έχων, από τό κανόν άποτέλεσμα. Γιατί αν πρόκειται να μαραιίνεται κανείς άείποτε στα μανθέντα από τη στενότητά τους πλέον όρια μας, δεν θα χάση κι' αν πειδ πολ' ξετίψουν.»

«Τοιαῦτα έγγραφε πρό τινων έτών έπισκοπών κάπου την διεθνή πολιτικήν δια τά Άνατολικά πράγματα,

ο Γιάννης Καμπύσης, ή φωτεινή σκέψις του όποιου άντελήφθη ένωρίτερον παντός άλλου την άληθ'ή των πραγμάτων τούτων κατάστασιν. Και τά συμπεράσματα ταῦτα, είναι τά μόνα τά έχοντα έπ'εσ' άπ'ών τό κρεος της βραδείας και έπισταμένης έξετασσεως των γεγονότων.»

«Όῦτω λοιπόν έξηγείται τό ενδιαφέρον τό όποιον πρέπει να έχει ή Έλλάς, δια την τοιαύτην ή τοιαύτην έξβασιν της εις Άκρον Άνατολήν Ρωσοσίαπωνικής συγκρούσεως. Σήμερον ή Ρωσοσία, ή έχθρά μας Ρωσοσία, είναι δι' ήμ'ας τό π'αν. Έάν στέψη ή νίκη τά Ίαπωνικά όπλα. και συντριβή ή Ρωσοσία, όπως πολλοί θέλουν να πιστεύωσι,, και εκ της συντριβής ταύτης θεθώσιν επ' άρκετόν αι χείρες αυτής, μετ' ου πολ'υ, χωρίς καμιάν πανευρωπαϊκήν καταστροφήν, θα έχωμεν τους Άυστρογερμανούς γείτονας και κυρίους των θαλασσών μας. Αυτή θα εινε και ή άπροσδοκίτος λύσις του Άνατολικού ζητήματος.»

«Τότε πλέον, νομίζομεν, ότι ή Έλλάς δεν έχει λόγον υπ'άρξεως.»

Λοιπόν, φίλε Νουμά; Π'ός σου φαίνονται τούτα τώρα που βρήκαμε και τό κηρύχουμε σ' Άνατολή και Δύση πως δε μ'ας ένώνει ή θάλασσα με τά παράλια της Μικρασίας, αλλά μ'ας χωρίζει, πως είναι άτοιμία κείν' ή χώρα ή άντικρινή, και είναι Mutterland τά μέρη που ζητάμε απ' την Άρβαντιά, τά μέρη του Ντουράτσου, τώρα που δε μ'ας καίγεται καρφι για τό σπάραγμα και τη σχεδόν συντελεσμένη καταστροφή και τό κομμάτιασμα του έθνους, φτάνει ως τό τέλος να καταφέρουμε τό σκοπό μας, που είναι να φτιάσωμε Κράτος στρογγυλό και Πρωσσικό, με Βασιλικό στρατό και με Βασιλικές Κυβέρησεις, με κόσμο που να πεινή πεινα Ρωμείκη, αλλά να έχει πειθαρχία Γερμανική και να μη μιλά που οι λεβέντηδες όξιωματικοί του διπλοπλερώνονται τον ίδιο καιρό, κόσμο που να του έχουν δέσμια και σώμα και ψυχή και να μπορούν να τον παρηγορουν με τό «δεν κάνουμε πόλεμο», τώρα που ούτε Βούργαροι μ'ας τρομάζουν ούτε άλλος κανένας, σίγουρα γιατί στον κατάλληλο καιρό έλπίζουμε τη σωτηρία μας από στενότερο με τους Άυστρογερμανι υς σύνδεσμο; Δεν ειν' ιδέες σκουριασμένες, όπως τά χαρακτήρισα; Είναι και παραείνω, λέω γ'ώ, αν και ά τό μέσα μου φιδυρίζω—και μόνο από παραδρομή της πέννας γράφω—: Να σκουριάσουν και να πάνε στο διάολο όλα μαζί τά Πρωσσικά Κράτη, κι' αν δεν μπορούν να ζήσουν οι άνθρωποι ως άνθρωποι άπ'λω, να ζήσουν τά έθνη! Ίων'ξ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. κ. Άλ. Μουντζ. Δράμα, Ν. Ζαχ. Λίβερπουλ, Άδ'αμ. Βόλο. Λάβαμε τη συντρομή κ' ευχαριστοῦμε.— κ. Ε. Cl. Nice. Λάβαμε τη συντρομή κ' ευχαριστοῦμε. Την ίδια ευχή κάνουμε και μετς για τον άταίσιον αυτόν πόλεμο.—κ. ΜΜ. Το βιβλίο βρισκται στο Βιβλιοπωλείο και πέρασε νάν τό πάρεις. Πρέπει.—κ. Ταχτικόν άναγνώστη. Πάρηθη. Ζητάς συνέπεια σε τόσο μικρό ζήτημα, ενώ όλο τό άρθρο του από την άρχή ως τό τέλος τό χαρακτηρίζει μια τρομαχτικά άσυνέπεια!—κ. Χ! Αυτούμαστε που δεν τό βρισκουμε κατάλληλο για τό «Νουμά».—κ. Μ. Κυκλάδ'η. Έχει πολλές περιττές στροφές, χωρίς ν'αυαι κι όλωσδιόλου άσκημο.—κ. Σταγ. Τά τέσσερα ερχόμενα φύλλα είναι πιασμένα. Στο ερχόμενο θα δημοσιευτοῦ οι «Σύντροφοι» της δ. Μήτσας Παρωτη, ύπερ' απ'

αυτό ή «Ζωή χωρίς ζωή» του Πάνου Ταγκόπουλου και τρίτο «Τὸ Μαργαρίτι» τῆς κ. Ίουλίας Περόση. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ τρία φύλλα μπερὶ νὰ μπεῖ τὸ δικό σου δῆγμα, ἃ μᾶς τὸ στείλεις κι ἃ μᾶς ἀρέσει. — κ. Τριμφοῦ. Δὲν ἔχουμε τόσο δύσκολο γιὰ νὰ δημοσιεύουμε καὶ τὸ δεύτερο ἀρθρο σου μὲ τὸν τίτλο «Τὸ ἔργο καὶ ἡ αὐτοκριτικὴ τοῦ κ. Ξενοπούλου». Ὡστόσο, ἀφοῦ τόσο ἐπιμένεις, δημοσιεύουμε δὴ τὸν ἐπιλογὸν του: «Ο κ. Ποριώτης γιὰ νὰ ἐπιμένῃ ἀκόμα εἰς τὸ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δημοσιεύσει τὴν αὐτοκριτικὴν τοῦ κ. Ξενοπούλου, νομίζω ὅτι ἀδικεῖ τὸν ἑαυτὸν καὶ γιὰ ὅσα ἔγραψε στὸ προηγούμενο γράμμα καὶ γιὰ τὸν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ στερήσει τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Νουμά» καὶ τοὺς λογίους ἐν γένει ἀπὸ μὴν τόσο μοναδικῆς αἰσθητικῆς ἀτόλαψης. Καὶ ἔπειτα, ἀπὸ τὴν αὐτοκριτικὴν αὐτῆς τοῦ κ. Ξ. δὲν ἔχασαν τίποτὰ ἐκεῖνοι κατὰ τὸν ὅποιον καταφέρεται, ἐνῶ αὐτὸς ἔχαντακώθηκε».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ. Τὸ τρίτο βιβλίον τῆς Ἐκδοτικῆς Ἑταιρείας «ΤΑ ἘΡΓΑ» στὴ σειρά: **ΑΡΙΣΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ** εἶναι ἡ «Τρισεύγενη» τοῦ Κωστῆ Παλαμά μὲ ἓνα γράμμα τοῦ Ν. Κονεμένου. Ἡ «Τρισεύγενη» πωλεῖται μὴ δραχμὴ σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Τέταρτο βιβλίον «Τὰ ἔργα» ἀναγγέλλουν τὸ «Δεῖτ' ἂν μὲ τὰ σκώμματα», τραγωδία σὲ στίχους τοῦ Μπενέλλη.

Ἡ **ΑΓΚΥΡΑ** μᾶς ἔστειλε τὰ τρία καινούρια βιβλία: τοῦ Πιέρ Λουί; τῆ «Γυναίκα καὶ τὸ νευρόσπαστο» μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου (δρ. 1.70), τοῦ Γ. Τσοκοπούλου τὸν «Κωνσταντῖνον ΙΒ'» (δρ. 5), καὶ τοῦ Πολ. Δημητρακοπούλου τῆ «Δούκισσα τῆς Πλακεντίας» (δρ. 2.50). Τὸ τελευταῖον τὸ συσταίνουμε θερμότερα στοὺς ἀναγνώστες μας γιὰ τὴν μέσα στὶς σελίδες του ζωντανίζονται πιστότατα ὅλ' ἡ πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ τῆς Ἀθῆνας στὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθῶνα.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ: ΙΔΑΣ. Ἐκδοσις τοῦ λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Γράμματα» 1916. Πωλεῖται στὸ Ἀκαδημαϊκὸ βιβλιοπωλεῖο Ε. Κουκλάρα (Ἀκαδημίας 40) μισθὴ δραχμὴ.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας.

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραλειφθὲν θαλαμηγὸν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων, ἀμυθῆτου πολυτελείας καὶ ἀνέσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (παραλία Τρούμπας) ἑκάστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρα 3 μ. μ. κατ' εὐθείαν δι' Ἀλεξάνδρειαν.

Γραμμὴ Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμμὴ Πειραιῶς-Κυκλάδων

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλίξας καὶ μηχανὰς ἀρθάστου ταχύτητος πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας).

Ἐκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὥρα 10.30' μ. μ., διὰ Σύρον Ἀνδρον, Κόρθιον καὶ Τήνον.

Ἐκάστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὥρα 8ην μ. μ. κατ' εὐθείαν διὰ Θεσσαλονίκην-Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

Ἐν Ἀθῆναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, δόδος Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξιδίων κ. κ. Θωμᾶ Κούκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλιμαν καὶ Σ. Σωτιάδου (Πλατεία Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμονοίας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, δόδος Φίλωνος, 44, (ὅπισθεν Ἀγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγον, δόδος Ἀντωνιάδου (Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς **ΛΕΩΝΙΔΑΣ Α. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ**

ΛΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ μέγα Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ο Κ Δ Η Σ

θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς μέσφ Καλαμῶν-Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ νέαν Ὑόρκην τὴν 5 Μαρτίου

Ἐπίσης τὸ ταχύπλοον ὑπερωκεάνειον

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 18 Μαρτίου.

Δι' ἐπιδάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας δόδος Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, δόδος Φίλωνος ἀρ. 44 (ὅπισθεν Ἀγίας Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀσφαλίσωσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρείας καὶ τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίξτε τὴν Σημιαίαν θάλασσαν, μεγαλύνετε τὴν Πατρίδα θάλασσαν.